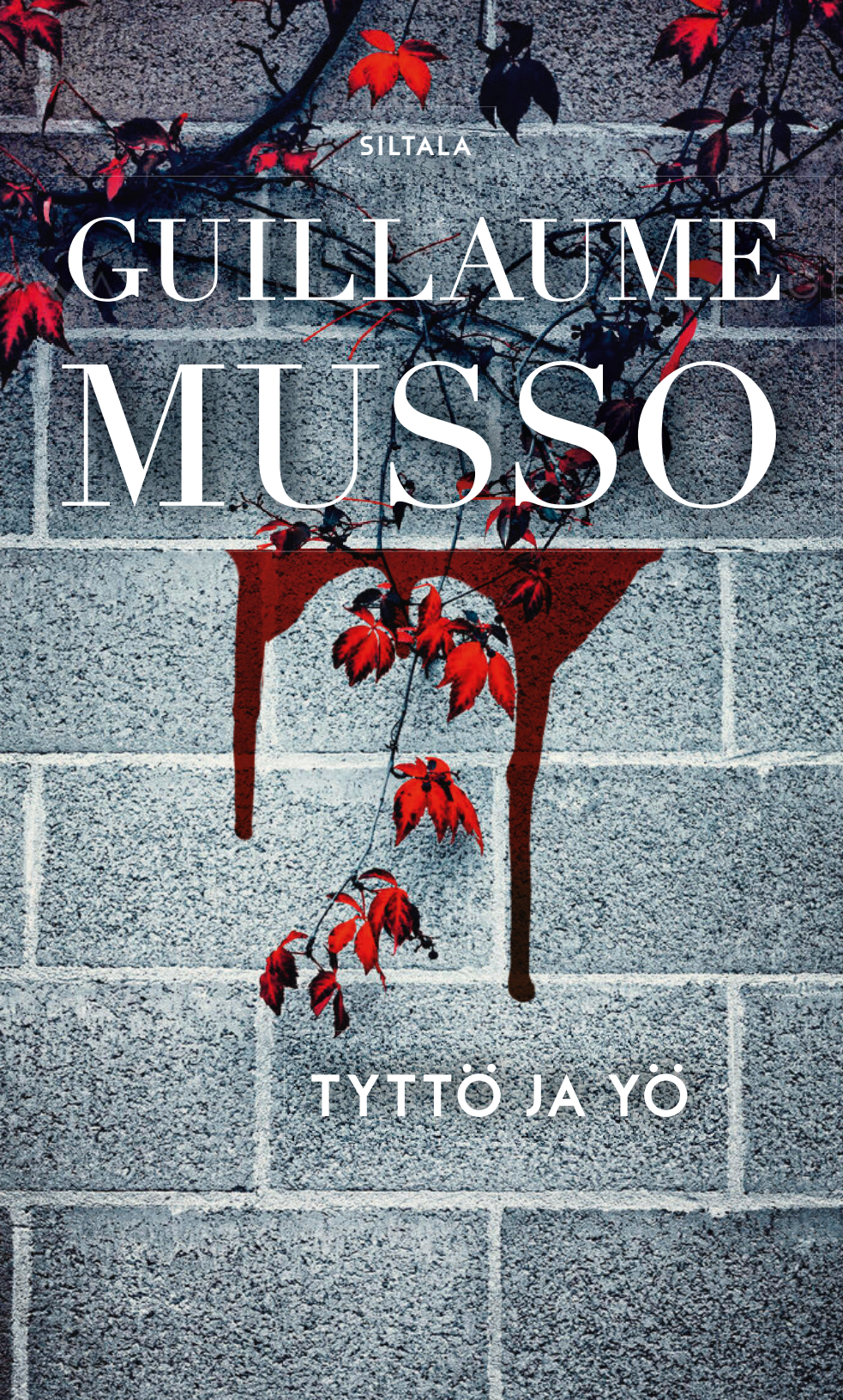




SILTALA

GUILLAUME MUSSO

TYTTÖ JA YÖ

Tyttö ja yö

Guillaume Musso

Tyttö ja yö

Suomentanut Anna Nurminen

Kustannusosakeyhtiö Siltala – Helsinki

Toinen painos

La jeune fille et la nuit by Guillaume Musso

© Calmann-Lévy, 2018

Painettu EU:ssa

ISBN 978-952-388-229-4

Floralle,

*muistaen keskustelujamme, joita olemme tänä talvena
tuttipullon äärellä aamuneljältä käyneet...*

SISÄLLYS

Salakuljettajan reitti 11

Eilen ja nyt 19

Forever Young

1 Kirsikkakola 23

2 Pahat pojat ja luokan priimus 31

3 Mitä olimme tehneet 56

4 Onnettomuuden ovella 67

5 Vinca Rockwellin viimeiset päivät 86

6 Lumimaisema 103

Erilainen poika kuin muut

7 Antibesin kaduilla 117

8 Suuri sininen kesä 131

9 Ruusujen elämä 148

10 Sotakirves 163

Erilainen poika kuin muut 179

11 Hänen hymynsä takana 183

12 Punatukkaiset tytöt 202

Tyttö ja kuolema

13 Katastrofiaukio 227

Fanny 241

14 Tanssiaiset 255

Annabelle 271

15 Koulun kaunein tyttö 279

Annabelle 292

16 Yö odottaa sinua edelleen 296

17 Enkelten puutarha 303

Richard 310

18 Tyttö ja yö 313

Epilogi(t)

Yön jälkeen

Kiltin ihmisen kirous 329

Jean-Christophe 335

Synnytysosasto 338

Askelen edellä vaaraa 343

Kirjailijan etuoikeus 349

Totta ja tarua 354

Viitatut teokset 355

Joka ilta pulma on sama.

Miten selvitä yli yön?

Henri Michaux

SALAKULJETTAJAN REITTI

Tyttö:

*Käy, jatka kulkuasi.
Oi, pelkään kuolemaa.
On tuska saattonasi.
En salli koskettaa.*

Kuolema:

*Sa kätes anna, tyttö suloinen!
Oon ystäväsi, peljätä et saata.
Tuon lahjaksesi rauhan, autuuden,
on käsivarsillani hyvä maata!*

Matthias Claudius (1740–1815)

Tyttö ja kuolema

2017

Cap d'Antibesin eteläkärki

13. toukokuuta

Manon Agostini parkkeerasi työautonsa Garoupen rantatien päähän. Hän paiskasi rähjäisen Renault Kangoon oven kiinni ja kävi mielessään läpi tapahtumaketjua, jonka seurauksena hän oli nyt tässä.

Noin kello yhdeksän aikaan illalla yhdestä Cap d'Antibesin hulppeimmista huviloista oli soitettu Antibesin poliisiasemalle. Soittaja oli huvilan vartija, joka oli halunnut ilmoittaa kuulleensa oudon äänen – joko paukkupommin pamahduksen tai laukauksen, joka oli vaikuttanut tulevan pihapiirin vierestä kulkevalta kivikkoiselta polulta. Puhelu ei ollut aiheuttanut sen suurempaa huolta poliisiasemalla, josta juttu oli ohjattu Cap d'Antibesin paikallispoliisille, jossa puolestaan ei ollut keksitty parempaakaan ratkaisua, kuin soittaa *hänelle*, Manonille, jonka työpäivä paikallispoliisissa oli jo päättynyt.

Kun esimies oli soittanut ja pyytänyt Manonia tekemään pienen kierroksen polulla, jolta ääni oli kuulunut, oli Manon ollut jo iltapuvussa ja valmiina lähtemään ulos. Hän olisi käskenyt pomonsa painua hiiteen, ellei olisi ollut tälle palveluksen velkaa. Vielä samana aamuna pomo oli nimittäin luvannut, että Manon saisi käyttää Kangoota töiden jälkeen. Manonin oma auto oli päättänyt ottaa lopputilin, ja täksi lauantai-illaksi Manonin oli ollut aivan pakko saada käyttöönsä auto, jotta hän pääsisi erittäin tärkeään kokoon-tumiseen.

Saint-Exupéryn lukio, jossa hän oli aikoinaan opiskellut, täytti nimittäin viisikymmentä vuotta, ja juhlan kunniaksi

hänen entinen vuosikurssinsa kokoontuisi yhteen. Salaisesti Manon toivoi tapaavansa yhden pojan, joka oli aikoihin kiinnittänyt hänen huomionsa. Tuo poika oli ollut erilainen kuin muut, mutta Manon oli ollut typerä eikä ollut tehnyt asian eteen mitään, koska oli ollut kiinnostuneempi vanhemmista kundeista, jotka olivat lopulta kaikki paljastuneet kusipäiksi. Manonin elättelemä toivo ei ollut mitenkään rationaalista. Hän ei ollut edes varma, saapuisiko poika illanviettoon, ja vaikka saapuisikin, tämä luultavasti olisi jo unohtanut hänen olemassaolonsa. Manon tahtoi kuitenkin uskoa, että hänen elämässään tapahtuisi vihdoin jotain. Hän oli laittautunut koko iltapäivän: käynyt manikyryssä, kampaajalla ja vaateostoksilla. Hän oli törsännyt kolmesataa euroa yönsiniseen pitsistä ja silkistä ommeltuun kotelomekkoon, lainannut siskoltaan helminauhan ja parhaalta ystävältään Stuart Weitzmanin mokkanahkaiset korkokengät, jotka puristivat jaloissa.

Manon sytytti puhelimensa taskulampun ja lähti tasapainoilemaan koroissaan kapealle polulle, joka jatkui rantaviivaa pitkin yli kahden kilometrin matkan aina Villa Eilenrocin huvilalle saakka. Hän tunsu nämä paikat hyvin. Kun hän oli ollut lapsi, isä oli tuonut häntä tänne kalastamaan rannan pikku poukamiin. Aikoinaan paikalliset olivat kutsuneet polkua tullimiehen poluksi tai salakuljettajan reitiksi. Myöhemmin polku oli merkitty turistioppaisiin pittoreskillä nimellä Sentier de Tire-Poil, reitti jolla tuulee niin kovaa, että hiukset lähtevät päästä. Nykyään polku tunnettiin latteammin vain ”rantareittinä”.

Edettyään polkua viitisenkymmentä metriä Manon saapui portille, jossa oli varoituskyltti: ”Alueella vaara - pääsy kielletty”. Aiemmin viikolla oli ollut kova myrsky. Voimakkaat

aallot olivat aiheuttaneet sortumia, minkä seurauksena kävelyreitti oli muuttunut joiltain osin kulkukelvottomaksi.

Manon epäröi hetken, mutta päätti kiivetä portin yli.

1992

Cap d'Antibesin eteläkärki

1. lokakuuta

Vinca Rockwell hypähteli Jolietten uimarannan ohi iloisin mielin. Kello oli kymmenen illalla. Päästäkseen tänne asti koululta hänen oli täytynyt kinuta kyyti eräältä luokkatoveriltaan, jolla oli skootteri ja joka oli lopulta suostunut heittämään hänet Garoupen rantatielle.

Vinca lähti kulkemaan salakuljettajan reittiä perhosia vatsassaan. Pian hän näkisi taas Alexiksen. Hän olisi taas rakkaansa luona!

Polulla tuuli niin kovaa, että hyvä kun hiukset pysyivät päässä. Ilta oli kuitenkin kaunis ja taivas niin kirkas, että ympärilleen saattoi nähdä melkein yhtä hyvin kuin päivänvalossa. Vinca oli aina pitänyt tästä paikasta, koska se oli villi eikä vastannut kliseistä mielikuvaa kesäisestä Ranskan Rivierasta. Jalkojen juuressa avautuivat auringossa välkehtivät valkoiset ja okranväriset kalkkikivikalliot ja loputtomat eri sinisen sävyt pienissä merenpoukamissa. Katsellessaan keran Lérin-saarten suuntaan Vinca oli jopa nähnyt delfinejä.

Kovalla tuulella – kuten tänään – paikka muuttui täysin. Kalliojyrkänteet näyttivät hengenvaarallisilta, oliivipuut ja pinjat taipuivat kuin tuskissaan, kuin juuriaan maasta kiskoien. Mutta Vinca ei välittänyt. Hän näkisi pian Alexiksen. Hän olisi taas rakkaansa luona!

Helvetin helvetti!

Manonin toisen kengän korko oli juuri haljennut kahtia. Saakeli sentään! Nyt hänen olisi mentävä käymään kotona ennen juhliin menoa, ja huomenna hänen ystävänsä antaisi hänen kuulla kunniansa. Hän riisui kengät jaloistaan, sujautti ne laukkuunsa ja jatkoi matkaa paljain jaloin.

Hän seurasi jyrkänteiden yllä kohoavaa kapeaa betonista kulkuväylää. Ilma oli puhdasta ja virkistävää. Mistraa-lituuli oli kirkastanut yötaivaan ja ripotellut sen täyteen tähtiä.

Näkymä, joka levittäytyi Antibesin vanhan kaupungin muureilta aina Nizzan rannoille asti, oli henkeäsalpaava. Taka-alalla kohosi sisämaan vuoristo. Suojassa pinjapuiden kätköissä piileskelivät Rivieran kauneimmat asuintontit. Vaahtopäiden kohinan saattoi kuulla selvästi aaltojen esitellessä voimaansa.

Ajan saatossa tämä paikka oli toiminut näyttämönä traagisille onnettomuuksille. Aallot olivat vieneet kalastajia, turisteja ja veden ääreen pussailemaan saapuneita rakastavaisia. Lopulta viranomaisten oli täytynyt muuttaa reittiä turvallisemmaksi rakentamalla kiinteät portaat, raivaamalla selkeän kulkuväylän ja asentamalla kaiteet, jotka rajoittivat retkeilijöiden yrityksiä päästä liian lähelle jyrkänteen reunaa. Tarvittiin kuitenkin vain parin tunnin kova puhuri, ja paikka muuttui taas erittäin vaaralliseksi.

Manon saapui kohtaan, jossa tuulen kaatama aleppomänty oli tuhonnut suojakaiteen ja tukkinut kulkureitin. Eteneminen ei ollut enää mahdollista. Olisi varmaankin parasta

palata takaisin, hän pohti. Täällä ei ollut ristin sielua. Mist-raalituuli oli karkottanut kaikki retkeilijät.

Alahan laputtaa, siskoseni.

Manon seisoj liikahtamatta ja kuunteli tuulen ulvontaa. Se oli kuin valitus, joka kantautui samaan aikaan läheltä ja kaukaa. Epämääräinen uhka.

Hän nousi kalliolle paljain jaloin kiertääkseen esteen ja jatkoi etenemistään valonaan pelkkä puhelimensa taskulamppu.

Alhaalla kallioilla näkyi tumma epämääräinen hahmo. Manon siristi silmiään mutta oli liian kaukana erottaakseen hahmoa kunnolla. Hän yritti laskeutua varovasti kalliota pitkin. Sitten kuului, kun jokin repesi. Se oli hänen mekkonsa pitsihelma, mutta Manon ei ehtinyt harmitella asiaa, sillä nyt hän näki, mikä hänen huomionsa kiinnittänyt hahmo oli. Se oli ruumis. Naisen ruumis, joka oli jätetty kallioille. Mitä lähemmäksi Manon hiipi ruumista, sitä enemmän kauhu valtasi hänessä alaa. Kyseessä ei ollut onnettomuus. Naisen kasvot oli murskattu pelkäksi veriseksi muussiksi. *Voi luoja.* Manonin jalat olivat muuttuneet hyytelöksi ja häntä pyörrytti. Hän avasi puhelimensa lukituksen soittaakseen paikalle apua. Puhelimessa ei ollut kenttää, mutta ruudulla loisti silti teksti ”vain hätäpuhelut sallittu”. Manon oli juuri soittamassa hätänumeroon, kun tajusi ettei ollut yksin. Hie-man kauempana istui itkevä mies, joka vaikeroi järkyttyneenä pää käsiensä välissä.

Manon oli kauhuissaan. Nyt hän katui, ettei ollut ottanut asetta mukaansa. Hän lähestyi miestä varovasti. Mies suoristautui, ja kun hän nosti päätään, Manon tunnisti hänet.

- Minä tein sen, mies sanoi ja osoitti ruumista.

Ranskan myydyimmän kirjailijan trillerissä Hitchcock kohtaa *Twin Peaksin*

Keskellä lumimyrskyä talvella 1992 nuori Vinca Rockwell karkaa filosofianopettajansa kanssa yöhön, eikä ihailtua naista nähdä enää koskaan.

Vasta luokkakokouksessa neljännesvuosisata myöhemmin on kolmen entisen ystävyksen aika kohdata traagisen yön seuraamukset.

Koukuttavan trillerin yllätyskäänteet ja herkullinen ysärinostalgia pitävät lukijan otteessaan loppuun saakka. Kun salaisuudet keriytyvät auki, mikään ei ole sitä miltä aluksi näytti.

